

března 1919, čís. 6618/19 a ze dne 14. července 1921, čís. 46.902/21, uveřejněných ve Věstníku ministerstva spravedlnosti 1919 str. 38 a 1921 str. 110, jež vyžadují zvláštního připuštění k účasti cizozemských akciových společností jako členů tuzemské společnosti s ručením obmezeným, nelze se v tomto případě dovolávat, poněvadž o členech společností s ručením obmezeným lze ovšem do jisté míry tvrditi, že provozují obchody. Naproti tomu dlužno souhlasiti s názorem obou nižších soudů, že nelze připustiti za komplementáře komanditní společnosti cizozemskou společnost s r. o., pokud nebyl její tuzemský závod (§ 107. zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. z.) zapsán v obchodní rejstřík, což dosud prokázáno nebylo. V tom směru stačí poukázati ku správným důvodům napadených usnesení. Z toho důvodu byla tedy právem zamítnuta opověď nové komanditní společnosti. Uvésti jest ještě, že ani zvolené znění firmy, o jejíž zápis jde, nevyhovovalo by plně předpisu čl. 17 odst. 2. obch. zák., poněvadž by budilo pochybnosti, zda komplementářem nové komanditní společnosti jest »Hornická obchodní společnost s r. o.« (společnost s ručením obmezeným), či »Hornická obchodní společnost s r. o. a spol.« (komanditní společnost), kteréžto pochybnosti nejsou odklizeny pouhým dodatkem »komanditní společnost«, jímž za těchto okolností nedochází s dostatek výrazu společenský poměr.

Čís. 4060.

Pořad práva není vyloučen tím, že ve sporu žalující obce proti obecnímu zaměstnanci, přesazenému na trvalý odpočinek, o vyklizení služebního bytu byla žalovaným vznesena námitka, že přesazení jeho na trvalý odpočinek se stalo neprávem.

(Rozh. ze dne 15. července 1924, R I 535/24.)

Žalující obec, tvrdíc, že propustila žalovaného zaměstnance ze služby, domáhala se na něm vyklizení služebního bytu. Žalovaný namítl nepřipustnost pořadu práva. Soud první stolice námitku zamítl, odvolací soud jí vyhověl a žalobu odmítl. Nejvyšší soud vyhověl rekursu, zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by vyřídil odvolání.

Důvody:

Bylo žalováno na tom právním základě, že žalovaný, byv z činné služby jako správce lesního úřadu na trvalý odpočinek přesazen a pozbyv tak nároku na služební byt, užívá tohoto bytu bez jakéhokoliv právního důvodu, a že proto je povinen, tento byt vykliditi a žalobkyni odevzdati. Vůči tomuto žalobnímu základu a z něho odvozenému žalobnímu návrhu jest okolnost, zda byl žalovaný právem dán na odpočinek, otázkou pro rozhodnutí rozepře sice podstatnou, ale tvrzením této okolnosti se strany žalovaného nebyl změněn právní základ žaloby, že žalovaný užívá sporného bytu bez jakéhokoliv právního důvodu, který jest

jedině pro posouzení přípustnosti pořadu práva směrodatným. Obranou žalovaného nestala se tato rozepré rezeprí o tom, zda byl žalovaný, kterého odvolací soud považuje za obecního úředníka, ohledně kterého by bylo užití předpisu Šu 40 zákona ze dne 23. července 1919 čís. 443 sb. z. a n., po zákonu dán do pense. Považoval-li odvolací soud, že se řešení této otázky, která teprve obranou žalovaného byla vznesena do této rozepré, vymyká jeho pravomoci, bylo na něm, aby dle Šu 190 odstavec první c. ř. s. posoudil, zda má býti rozepré přerušena až do pravoplatného rozřešení oné otázky ve správním řízení. Z toho plyne, že odvolací soud neprávem odepřel této rozepré, v tom spočívající, zda žalovaný užívá sporného bytu bez jakéhokoliv důvodu právního a proto je povinen jej vykliditi, pořad práva, proto bylo rekursu žalobkyně vyhověti.

Čís. 4061.

Výkazy nedoplatků cenových rozdílů cukerních dle nařízení vlády ze dne 23. září 1919, čís. 519 (ze dne 23. října 1920, čís. 581 sb. z. a n.) nejsou exekučním titulem podle Šu 1 čís. 13 ex. ř.

(Rozh. ze dne 15. července 1924, R I 568/24.)

Soud první stolice povolil exekuci vnuceným zřízením zástavního práva na základě výkazu nedoplatků cenových rozdílů cukerních. Rekursní soud zamítl exekuční návrh. Důvody: Exekuci povolit lze toliko na základě některého z exekučních titulů, uvedených v Šu 1 ex. ř. V tomto případě však o žádný exekuční titul se nejedná a nelze zejména říci, že výkaz nedoplatků cenových rozdílů cukerních, na základě něhož berní úřad jménem eráru o exekuci vnuceným zřízením práva zástavního na nemovitosti dlužnice žádal, byl platebním příkazem nebo výkazem o nedoplatcích daní a poplatků, jež jsou exekučním titulem podle Šu 1 čís. 13 ex. ř. Hospodaření cukrem v době poválečné upraveno bylo vládním nařízením ze dne 23. září 1919, čís. 519 sb. z. a n. a později nařízením ze dne 23. října 1920, čís. 581 sb. z. a n., dle nichž hospodaření to v tom kterém období svěřeno bylo zvláštní cukerní komisi a příslušelo jí rozhodování o všech otázkách cukerního hospodaření se týkajících jakožto samostatné osobě právnické za dozoru státního (§ 1 a 2 cit. vládního nařízení z roku 1920). Komise tato spravovala také státní přeplatkový fond a určovala výši přeplatků, jež jako cenové rozdíly fondu tomu ve smyslu Šu 17 cit. vládn. nař. měly býti odvedeny. Způsob vybírání přeplatků těch ustanoviti má rovněž cukerní komise (§ 17 poslední odstavec), avšak nebylo ve sbírce zákonů a nařízení nikdy později vyhlášeno, na jakém způsobu vybírání komise se usnesla, a zejména, jak mají býti nedoplatky od neplaticích účastníků vymáhány. Čsl. cukerní komise není úřadem státním, nýbrž zvláštní samostatnou korporací a, poněvadž není předpisu, který by jejím usnesením a nálezům o nedoplatcích cenových rozdílů propůjčoval možnost stejného vymáhání jako daním a poplatkům, nelze povolit soudní exekuci na základě předloženého výkazu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.